

vse drugače. Le nekaj stopinj se prestopite, pa ste v cerkvi pri Zveličarju. Pa tudi v cerkvi jih posnemajte v spoštovanju do Najsvetejšega. Bili so imenitni in oblastni gospodje, in vendar ponižno pokleknejo in klečé molijo božje Dete.

Tudi darovati morate kaj Jezusu. Čeravno nimate zlata, kadila in mire, nič ne de; darujete mu lahko še kaj boljšega, kaj takega, kar ima Jezus še veliko rajše. Gotovo ste že slišali, da se prav dobro srce imenuje tudi „zlató“ srce; če je kdo prav zelo dober in priden ter stori vse, kar je Bog zapovedal, pravimo: „Ta človek ima zlató srce!“ Ako ste tudi vi na vso moč pridni, tedaj darujete Jezusu pravo, čisto zlató. Kadilo naj vam pomeni molitev. Kadar v cerkvi denejo duhovnik kadilnih zrn na žrjavico, se tako lepo dim vzdiguje kvišku in razširja se kaj prijeten duh. Glejte, jednako se godi, kadar prav lepo pobožno molite: svéte misli in željé se vzdigujejo proti nebesom in so kakor prijetna dišava Bogu močno všeč. Mira pa je grenka reč in pomeni trpljenje. Če toraj prav krotko in mirno potrpite, kadar vas zadene kaj hudega; ali pa če si celó sami naložite kaj težkega ali pa si odrečete kaj prijetnega iz ljubezni do Jezusa, tedaj mu darujete dragocene mire.

Ako tako junaško posnemate sv. tri Kralje, potem — blagor vam!

Janezkov strah. 1

Ko je Tomažev Janezek z izvrstnim vspehom dokončal domačo štirirazredno šolo, si je izmislil, da bi se šel učiti trgovine. Oče in mati sta mu rada uslišala to prošnjo, ter poizvedovala, kje bi se dobilo primerno mésto zanj. Niso dolgo popraševali, našli so kmalu dobro hišo in trgovca, kateri je bil pri volji Janezka vzeti v poduk. Prišel je dan ločitve. O, da bi vi videli Janezka, kako se je kremžil in solzice točil, ko se je spomnil, da bo moral za več let v daljni trg,

ter zapustiti svoj mili rojstni kraj, bratce in sestrice, lepe travnike, kjer je poskakoval in se radoval. Hudo mu je bilo pri srcu, rad bi šel, in rad ne, in nekako se je obotavljal, ko so ga oče opozorili na odhod. Oglasijo se pa oče ter rečejo s svojo možko besedo: „No ali greš, ali ne? ako nočeš iti, bodeš pa doma krave pasel.“ Janezek še jedenkrat milo pogleda vse naokrog in hajdi na voz, in odpeljal se je z objokanimi očmi v določeni trg.

Poslovljenje od doma in domačih še ni bila največja nesreča, še hujše je bilo v prodajalnici, ko se je moral po cele dni učiti, in si v glavo vbijati uteži in mere, ter delati in prodajati. No, bil je še precej brihtne glave, pa tudi vstrajen, ter je prestal svoja leta, za plačo pa je dobil samo izvrstno spričevalo. Kaj pa sedaj? No, naš Janezek ni hotel kruha jesti vedno pri enem gospodarju, hotel je tudi poskusiti, kakega imajo drugi. Gnalo ga je nekaj po svetu, in to tudi zaradi tega, da bi se naučil kaj več jezikov (in res sedaj govori štiri), šege in navade drugih narodov; sploh njemu je bila slovenska zemlja premajhna. Poslovil se je torej od svojega gospodarja ter v spremstvu z očetom se odpeljal po železnici in nekaj ur še po morju tja daleč na hrvatsko mejo, v mesto B.

Vse ptuje, vse drugačno se mu vidi tukaj. Le to ga je tolažilo, da je imel tukaj svojega bratranca in teto. Ker sta imela tudi prodajalno, vzela sta ga k sebi v službo. Kmalu se je privadil ondajšnjih običajev ter se naučil tudi hrvatskega in laškega jezika. Namen moj pa ni popisavati njegovo življenje in nadaljnje delovanje, marveč samo jeden dogodek vam hočem povedati, ki bo gotovo zanimal tudi vas.

Bilo pa je tako-le: Janezek je imel spalno sobo v prvem nadstropju sam za-se; na levo stran njegove sobe gospodar, na desno pa teta, in skozi Janezkovo sobo se je šlo ven na mostovž. Zvečer, ko se je ulegel ob navadni uri k počitku, je kakor običajno precej trdno zaspal. Zdi se mu, da v sanjah sliši šivalni stroj šivati, pa ta dozdevnost ni dolgo časa trajala, ker se res popolnoma zbudi. Pa kaj je to? saj menda res nekdo v sobi šiva na šivalni stroj? Poslušaj, a ušesa

slišijo dobro, da je res. Morebiti je pokojna šivilja, koja je pred nekaj časom tukaj umrla, prišla nazaj šivat? O joj! premislite si Janezkovo stanje. Šivilja sedaj bolj glasno obrača stroj, sedaj bolj tiho, Janezek pa komaj še sapo lovi, in smuk z glavo pod odejo. Pa tudi tukaj vedno sliši dozdevni stroj. Strah ga je, in ker šivanje le ne neha, se počasi in tiho splazi raz postelj. Dolgo časa stoji ter premišlja, kaj bo z njim. Ojunači se vendar ter gre z zatisnjenimi očmi teto klicat. Tiho odpre vrata ter jo zbudi. „Kaj pa je?“ se oglasi teta. „Oh teta, ona šivilja, koja je pred nekaj meseci tukaj umrla, je prišla nocoj nazaj šivat na stroj v mojo sobo.“ Teta na pol nevoljna na pol zaspana se na drugo stran obrne in zamrmra: „Ne bodi nespameten! kaj se ti sanja, v posteljo pojdi, ter zopet spi.“

Hočeš nočeš se naš Janezek tiho priplazi nazaj k svoji postelji. Ker pa ne neha še šivati, njemu pa je vroče in se mu lasje ježijo, jo pobriše skozi vrata ter jih od zunaj dobro zaklene. Misli si, da sedaj ne bo več šivalo; pa varal se je, stroj le vedno naprej drdra kakor na sopar. Kaj hočem, si misli, notri ne grem, in res je revček na stopnicah čakal, ves v strahu, belega dne, ter se vedno bal, kdaj bo prišla šivilja z vratmi ropotat.

Zjutraj ves zdelan pove gospodarju, in govorica je šla naprej, da je zvedela sobarica o Janezkovem strahu. Ni se mogla smeha zdržati. Veste, kaj je bilo? Veternica narejena iz kositarja, kakor ste jo že kje videli v zgornji šipi v oknu, katera rabi za to, da se soba prezračí, ter kadar se vrti, se sliši, kakor da bi tekkel šivalni stroj. Sobarica pa je oni večer pozabila jo zapreti, in tako je drdrala celo noč v velik strah Janezku. Sami si morete misliti, kako so se mu smejali, ko jim je dopovedoval, kolik strah je prestal ono noč. In tudi vi, mladi bralci, se boste malo nasmehnili Janezkovemu praznemu strahu. Pa le glejte, da se kdaj še sami ne daste strašiti kakemu jednako neumnemu strahu.

Pivčan.

